Nr 41

14 oktober 1961

VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS van de Rebellenclub

Een dierentuin zonder kooien

Bijna elke grote stad heeft een dierentuin. Hij is groot of klein, uitgestrekt of een beetje opeengedrongen, maar in alle gevallen is het een plaats, waar jong en oud zich kan ontspannen en tegelijkertijd iets kan leren over dieren. De grootste dierentuinen ter wereld liggen in de Republiek van Zuid-Afrika; het zijn de vijf nationale wildparken, waarin alle diersoorten die er voorkomen, van staatswege beschermd worden. Het bekendste van deze parken en ook het grootste is het zogenaamde „Kruger Nasionaal Park", een wildreservaat dat genoemd is naar Paul Kruger, de vroegere president van Zuid-Afrika. Het ligt in het noord-oosten van Transvaal.

Dat je dit park eigenlijk niet met onze dierentuinen kunt vergelijken, blijkt duidelijk uit het volgende. Het park, ook wel wildtuin genoemd, is ongeveer 320 kilometer lang en 65 kilometer breed. Het is een gebied dat bedekt is met oerwoud en uitgestrekte grasvlakten.

Het Kruger-wildpark werd in 1898 opgericht en de reden daarvoor was het langzaam uitsterven van verscheidene diersoorten in Zuid-Afrika ten gevolge van de jacht die de bewoners erop maakten. Door de regering werd een bepaald stuk van het land (begrensd door twee rivieren, de Limpopo en de Komati) tot beschermd gebied verklaard. Hierin werden allerlei soorten dieren bijeengebracht en er werd een streng verbod tot jacht en stroperij uitgevaardigd. De oorspronkelijke bewoners van de streek, de Kaffers, verschalkten toch nog weleens stiekem een dier en stopten dat in hun kookpot, maar als een van de opzichters van het wildpark erachter kwam, werden zij streng gestraft, meestal door verplaatsing van hun hele dorp buiten het beschermd gebied.

In 1928 werd het park voor het publiek geopend. Het begon toen op een gewone dierentuin te lijken, maar de verschillen bleven toch nog groot. In de Kruger-wildtuin, evenals in de andere wildparken, leven de dieren in de vrije natuur en omdat de afstanden zo groot zijn, kunnen de bezoekers ze moeilijk lopend bekijken. In het begin waren er in het park een paar spoorlijnen; daarover reden speciale toeristentreinen. Als de machinist ergens wilde dieren zag, stopte hij om de passagiers gelegenheid te geven te kijken en te fotograferen. Tegenwoordig rijden er geen treinen meer; daarvoor in de plaats heeft men kriskras door het park wegen aangelegd, die tezamen ongeveer 1400 kilometer lang zijn. Langs die wegen zijn hier en daar benzinestations en kampeerplaatsen gebouwd. De wegen zijn zo aangelegd, dat de dieren ze moeten oversteken als ze in de rivieren willen gaan drinken. Op die manier hebben de bezoekers meer kans ze te zien te krijgen. Voor de toegang tot het park wordt een entreeprijs gevraagd en als iemand dat wil, kan hij tegen betaling overnachten in een van de kampeergelegenheden. Van november tot en met mei is het park voor het publiek gesloten; dan is het het regenseizoen. De wegen zijn in die periode niet te berijden, de rivieren zwellen sterk en miljoenen muskieten maken het verblijf aldaar bijna onmogelijk.

In de Kruger-wildtuin heeft men een grote kans wilde dieren van zeer nabij te zien. Het komt bijvoorbeeld dikwijls voor dat een troepje leeuwen nieuwsgierig aan de kant van de weg staat te kijken, terwijl er een auto vlak bij hen stopt en de passagiers rustig foto's maken. Gevaar is er praktisch niet, zolang de mensen maar in hun auto blijven en de dieren niet opjagen of bang maken; het wild is namelijk

zo aan auto's gewend, dat het er rakelings langs loopt zonder ernaar te kijken. Dit komt doordat de dieren een auto als een vreemde, maar ongevaarlijke diersoort beschouwen. Zij brengen hem niet in verband met de mens. Komt die mens er echter uit en vangen zij zijn lucht op, dan wordt het anders.

Dat leeuwen in zo'n geval zeker niet ongevaarlijk zijn, bewijst het verhaal van de neger-opzichter, die op de avond van de dag dat hij gepensioneerd werd, in het park liep. Hij had veertig jaar lang in de wildtuin gewerkt en dacht dat hij wel alles wist van wilde dieren en hun gewoonten. Op zeker ogenblik maakte het pad waarop hij liep een bocht en daar zag hij vlak voor zich een grote leeuwin liggen. Hij kon er onmogelijk langs en hij had ook geen zin om een omweg te maken of te wachten tot het dier zou vertrekken. „Hallo, dame," riep hij, „ik wil er graag langs. Kunt u niet even opzijgaan?" De leeuwin bleef lui liggen en keek hem zelfs niet aan. Na enige tijd begon de opzichter langzaam op het beest toe te lopen. De leeuwin verroerde zich niet. „Kom," zei de man, die zijn geduld begon te verliezen, „schiet nou eens op." En hij gaf het dier een zachte tik tegen de kop. Vier maanden heeft hij in een ziekenhuis mogen nadenken over deze onbezonnen daad.

Behalve voor leeuwen, die in het wildpark zeer talrijk zijn en die erg van benzinelucht houden, zodat ze bij voorkeur de wegen opzoeken, worden de toeristen gewaarschuwd voor olifanten. De Afrikaanse olifant is namelijk veel gevaarlijker dan zijn Indische soortgenoot en wordt gauw kwaad, waarbij hij een bedreiging vormt voor elk levend wezen in zijn omgeving. Daarom wordt de toeristen aangeraden een olifant nooit dichter dan tot op vijftig meter te naderen en er altijd voor te zorgen dat men bij eventueel gevaar nog tijdig kan vluchten. Het is logisch dat men voor een hele kudde van deze dieren bijzonder moet oppassen.

Girafen, buffels, nijlpaarden, olifanten, leeuwen, krokodillen, neushoorns, zebra's, jakhalzen, herten en vele andere dieren huizen in deze enorme dierentuin en komen dagelijks met de mens in aanraking zonder dat er ongelukken gebeuren. Om dat te bereiken heeft men natuurlijk een aantal bepalingen op moeten stellen ter bescherming van mens en dier. Zo mag een auto onderweg wel stilstaan, maar de passagiers mogen de wagen niet verlaten, uitgezonderd op punten die speciaal zijn aangegeven. Overtreding van deze bepaling wordt gestraft met een flinke geldboete. Ook is het verboden zich na zonsondergang of voor zonsopgang op de wegen te bevinden; men moet dan het park verlaten hebben of binnen de omheining van een van de kampeerterreinen blijven. Het is verboden de dieren te voederen en natuurlijk mag men er geen jacht op maken of ze doden. Op de naleving van die bepalingen is voortdurend controle. De regering heeft daartoe een aantal opzichters en een legertje agenten in dienst, die bovendien bezoekers die in moeilijkheden zijn geraakt, moeten helpen.

Men heeft gekscherend weleens gezegd, dat het in de wildparken van Zuid-Afrika eigenlijk precies de verkeerde wereld is, omdat de mensen er opgesloten zitten (overdag in hun auto en 's nachts op een kampeerterrein) en de dieren er vrij rondlopen. Maar dank zij deze verstandige maatregel zijn de diersoorten tot nu toe bewaard gebleven. Zij leven in de grootste dierentuin ter wereld, die bovendien de enige dierentuin zonder kooien is.

Mijn vader is geen struikrover

IN DE BALZAAL FLUISTERDEN TANTE HARRIET EN NICHT CHARLOTTE MET ELKAAR.

ALS AMY ONS HIER KON ZIEN, WERD ZE GROEN VAN JALOEZIE!

REKEN MAAR! MAAR EEN DOCHTER VAN EEN STRUIKROVER HOORT NIET IN ONZE KRINGEN THUIS.

KORT DAAROP GINGEN DE GROTE DEUREN VAN DE BALZAAL OPEN EN EEN LUIDE AANKONDIGING DEED DE BEZOEKERS VERBAASD OPKIJKEN.

FREULE AMY LYNDON VAN ASHWOOD!

ALLE GASTEN STAARDEN AMY AAN, DIE BEDEESD GLIMLACHEND DE BALZAAL BETRAD.

HOE KOMT SIR PERCY ERBIJ HAAR OOK UIT TE NODIGEN?

ZE ZEGGEN DAT HAAR VADER EEN STRUIKROVER IS. WIE WEET WAT ZIJ UITVOERT!

JAMMER, WANT HET IS ZO'N LIEF MEISJE.

CHARLOTTES VERBAZING SLOEG AL GAUW OM IN WOEDE.

HOE KOMT ZE HIER BINNEN, MAMA? ZE MOEST VATEN WASSEN EN DAAR KOMT MEJUFFROUW PRACHTIG UITGEDOST BINNEN. IK ZAL HAAR... IK...

SST, CHARLOTTE, NIET HIER. WACHT TOT WE THUIS ZIJN.

AMY WAS ZICH HET GEFLUISTER WEL BEWUST, MAAR ZE DEED NET OF ZE NIETS MERKTE.

HET KAN ME NIETS SCHELEN, IK KOM VOOR VADER. EN IK GA NIET WEG VOOR IK DE SLEUTEL HEB GEVONDEN, DIE ZIJN NAAM KAN ZUIVEREN.

EEN HALFVERBORGEN ZIJDEUR TROK AMY'S BELANGSTELLING.

DAT IS DE DEUR NAAR SIR PERCY'S WERKKAMER, GELOOF IK. DAAR ZAL DE SLEUTEL WEL BEWAARD WORDEN.

DE SLEUTEL, DIE AMY ZOCHT, HAD GROTE WAARDE, WANT HIJ PASTE OP DE KIST, DIE BEGRAVEN LAG IN DE TUIN VAN KASTEEL ASHWOOD. DIE KIST BEVATTE DE BUIT VAN EEN STRUIKROVER EN AMY HOOPTE ER HET BEWIJS IN TE KUNNEN VINDEN VAN DE ONSCHULD VAN HAAR VADER EN DE SCHULD VAN SIR PERCY.

ANGSTIG, OP HAAR TENEN LOPEND GING AMY NAAR SIR PERCY'S WERKKAMER.

ZE KENDE DE KAMER NOG VAN HAAR EERSTE BEZOEK, TOEN SIR PERCY HAAR „GENADE" SCHONK.

DWARS DOOR DE WOESTIJN

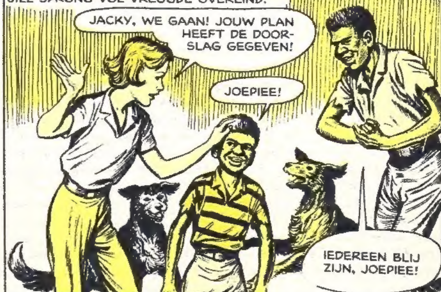

JACKY LEGDE UIT DAT TOT DE KLEIVLAKTE DE WEG OMHEIND WAS. TOT ZO VER KONDEN ZE HET VEE ZELF DRIJVEN. VLAK BIJ DE KLEIVLAKTE, EEN MOERASSIG GEBIED, WOONDEN INBOORLINGEN, DIE JACKY KENDE. DAAR KONDEN ZE WEL EEN PAAR MAN HUREN.

17

El. Beresford

Tekeningen van Frans Lammers

SLOT

De schat van de zeerovers

KORTE INHOUD: *Jim en Gappy horen van Vicky en Peter dat ze een uitnodiging gekregen hebben om met Jane de kerstvakantie door te brengen bij de vader van Paul Brooker. Met zijn allen maken ze plannen om aan geld te komen, want ze willen Pauls vader niet alles laten betalen. Mevrouw Willoughby is bereid haar kasteel gedurende enkele weken te verhuren. Spoedig komt er een liefhebber voor: meneer Hagenbach uit Texas. Hij wil het kasteel huren, maar heeft nog één wens: er moest eigenlijk een spook in huizen. Jane leent een harp, maar wordt door Hagenbach verrast als ze er 's nachts op speelt. Stomverbaasd horen beiden even later een geluid, dat op harpmuziek lijkt. De vakantiereis begint. Onderweg maken ze kennis met ene juffrouw Potts. Op het eiland ontmoeten ze de ouders van Paul. De volgende dag worden ze door een man, Clarence Brown, die ze op hun reis al meer gezien hebben, gewaarschuwd voor juffrouw Potts; hij beschuldigt haar van smokkelarij. In het pension van juffrouw Potts vinden de kinderen een geheimzinnig briefje. Even later waarschuwt juffrouw Potts hen voor Brown. Met zijn vieren gaan ze aan een oude vrouw vragen of zij iets weet over een schat, die op het eiland begraven zou zijn. Deze ontkent dit. De kinderen ontdekken in zee twee scheepswrakken. Opeens is Jane verdwenen. De anderen gaan op zoek en vinden haar in het huis van Brown. Deze wilde Jane ontvoeren, maar is door haar opgesloten. Hij blijkt een beroemd ontdekkingsreiziger te zijn, die over de schat een verhaal wilde schrijven. Later horen ze van juffrouw Potts, dat de oude vrouw, Georgina, is verdwenen.*

Het kan natuurlijk zijn, dat de mensen haar uit haar hutje op de berg gehaald hebben voordat de storm opstak," zei Gappy. ,,Maar dat lijkt me niet erg waarschijnlijk."

,,Nee," antwoordde Paul met een bezorgd gezicht. ,,We moeten haar gaan zoeken. En het is van het grootste belang dat we haar binnen het half uur vinden, want daarna is het donker."

Ze stonden op en Jim begon het gezelschap in groepjes te verdelen.

Jane trok juffrouw Potts aan haar mouw. ,,U bent geen smokkelaarster, hè?" zei ze. ,,Die diamanten. . ."

Juffrouw Potts keek haar een ogenblik verbaasd aan. ,,Smokkelaarster? Hoe kom je daar nu bij, lieve kind? Maar hoe weten jullie eigenlijk, dat ik iets met diamanten te maken heb?"

Jim legde het haar uit. „Ziet u... meneer Brown waarschuwde ons tegen u. Hij wilde niet dat wij u hielpen bij het zoeken naar de zeeroversschat, maar dat laatste wisten wij natuurlijk nog niet. En toen waarschuwde u ons weer tegen meneer Brown..."

„Ja, ik dacht dat meneer Brown de man was die ik achterna zat," zei juffrouw Potts. „En eerlijk gezegd is het me nog niet helemaal duidelijk. Ik... iemand heeft mijn kamer doorzocht en..."

Paul en Jim kregen allebei een rood hoofd. „Dat zijn wij geweest," bekende Paul. „Ik geef toe dat we het nooit hadden mogen doen, maar we wilden zekerheid hebben en... U moet er maar niet boos om zijn, juffrouw Potts, maar we hebben toen een stukje papier gezien en daar stond een beschrijving op van een paar diamanten. Op dat briefje stond ook de naam „Gouden Liefde" en dat wil ik nu de hele dag al vertellen..."

„En ik was er nog wel van overtuigd dat meneer Brown mijn kamer doorzocht had," zei juffrouw Potts. „Wat een misverstanden allemaal! Wat een misverstanden!"

„Maar bent u nu diamantsmokkelaarster of niet?" drong Jane aan.

„Wel nee, Jane," antwoordde juffrouw Potts. „Ik werk voor een grote diamantonderneming. Er werden al geruime tijd een aantal beroemde stenen van onze firma vermist en ik ben hierheen gestuurd omdat er vage aanwijzingen waren, dat ze hier op het eiland konden zijn. Maar mijn opdracht was natuurlijk strikt geheim en daarom vertelde ik jullie dat verhaal over de zeeroversschat. En dat is niet eens helemaal gelogen, want één van mijn voorvaderen was inderdaad zeerover en hij heeft in deze streek rondgezworven."

„Hoera!" riep meneer Brown uit. „Tjonge, wat een machtig verhaal. Precies waar ik nu al zo lang naar zoek: de geschiedenis van iemand die op zoek is naar een zeeroversschat. Geweldig. Geweldig. Juffrouw Potts, wat heb ik u verkeerd beoordeeld!"

„Luister nou eens, mensen," zei Gappy, „wordt het nu niet tijd dat we op zoek gaan naar die arme Georgina? Wie weet wat haar is overkomen..."

„Ja, ja, daar heeft ze gelijk in," zei meneer Brown, die een heel ander mens leek geworden. „Laten we maar meteen gaan zoeken."

„Ik ga dus met juffrouw Potts en met Gappy," zei Paul. „Wij zorgen dat we links van Georgina's huisje uitkomen en jullie nemen de andere kant. En denk erom, we moeten iedere centimeter van de helling afzoeken."

Ze gingen op pad en klommen langzaam, bijna voetje voor voetje naar de top van de berg, terwijl ze links en rechts onder ieder struikje en achter iedere oneffenheid keken. Bij de hut kwamen de twee groepjes zoals afgesproken samen; ze moesten bekennen, dat ze geen van allen een spoor van de oude vrouw gevonden hadden.

„Misschien vinden we binnen iets dat een aanwijzing kan geven," stelde Jim voor.

Ze gingen het hutje binnen en juffrouw Potts haalde een zaklantaarn te voorschijn. Het huisje bestond uit één sombere kamer met een smal bed, twee stoelen en een tafeltje. De enige levende wezens die er op het erf rondscharrelden, waren twee vuile kippen. En toen kreeg Gappy plotseling een ingeving.

„Jongens!" riep ze uit, „hadden jullie het er de vorige keer niet over dat jullie ook een bok bij het hutje van Georgina hadden gezien."

Jim sloeg zich hard tegen zijn voorhoofd. „Maar natuurlijk! Nou wéét ik het! De bok in die afgrond is van Georgina. Ik zei toch al dat ik die halsband al eerder gezien had, maar ik kon hem alleen niet thuisbrengen."

„Inderdaad!" zei Paul. „En dat is dan waarschijnlijk ook de oplossing van Georgina's verdwijning. De bok heeft de storm voelen aankomen en is uit angst losgebroken. En Georgina is hem achterna gegaan."

„Kom mee!" Jim greep Gappy's hand en trok haar mee naar de plaats waar de twee ezeltjes stonden. Het volgende moment voelde Gappy zich door de lucht zwaaien en zat ze met Jim op de rug van een der ezeltjes. De anderen kwamen vlak achter hen aan. Juffrouw Potts zat op het tweede ezeltje en Paul, Jane en meneer Brown begonnen hand in hand aan de afdaling. Reus had het woord „bok" opgevangen en hij wist wat er van hem verwacht werd. Als een pijl uit een boog schoot hij omlaag — recht naar de plaats waar de bok gevangen zat tussen de steile rotswanden van het ravijn.

„Wwwoef!" blafte Reus. En „Bèèèh!" antwoordde de bok vermoeid.

Gappy wipte snel van haar ezeltje en riep zo hard ze kon: „Georgina! Georgina! Bent u daar?"

„Ja. Ik zit hier," antwoordde een zwakke stem.

Het hele gezelschap haalde verruimd adem. Er was de oude vrouw dus niets overkomen.

Juffrouw Potts liet het licht van haar lantaarn over de verraderlijke scheur in de harde bodem glijden; aan de rand van het ravijn zagen ze Georgina in elkaar gedoken op haar knieën zitten.

„Georgina bij bok blijven," mompelde de oude vrouw. „Georgina's lieve bokje is losgeraakt en hier in het ravijn gevallen. Georgina laat bok niet alleen achter. Hij heeft gezegd dat het niet goed zal gaan met het eiland, als Georgina de bok kwijtraakt."

„O, maar wij halen de bok voor u uit het ravijn, hoor," zei Paul. „En gaat u dan met ons mee, Georgina?"

„Ja," antwoordde Georgina prompt.

Intussen stond Jim na te denken hoe ze de bok het gemakkelijkst en het snelst uit zijn gevangenis konden bevrijden.

„Wacht eens, ik héb het!" riep hij een paar minuten later triomfantelijk uit. „Natuurlijk. Paul, help jij me even dit rotsblok over de rand te duwen."

Samen rukten en sjorden de twee jongens aan het zware rotsblok en toen ze het op de rand van de afgrond hadden, gaven ze het een laatste zetje. Met een harde slag kwam het op de bodem van het ravijn terecht, terwijl de bok een veilig heenkomen zocht naar het verste uiteinde van de donkere spleet.

Meneer Brown begreep Jims opzet. Er moest een soort trap van rotsblokken komen.

„Prachtig!" riep hij. „De volgende!"

De anderen kwamen nu ook te hulp en binnen tien minuten was er een prachtige stapel rotsblokken opgeworpen, waarlangs Jim met het grootste gemak omlaag kon klauteren. De bok begreep niet wat er van hem verwacht werd en drukte zich angstig mekkerend tegen een wand. Maar Jim duwde hem langzaam in de richting van de trap, greep toen zijn hoorns en trok hem omhoog. Zodra het beest voelde, dat dit het eind van zijn gevangenistijd was, begon hij zowaar een beetje mee te werken, maar toch vorderde de klimtocht maar heel langzaam. Het leek uren te duren voordat zijn kop boven de rand van het ravijn uit kwam en toen was het in een paar seconden gebeurd. Met vereende krachten hielpen ze de luid mekkerende bok op de begane grond en beklopten hem aan alle kanten.

„Braaf beestje. Braaf beest!" zei juffrouw Potts.

„Ik heb nog nooit zo'n verstandige bok gezien," mompelde meneer Brown.

Georgina kwam nu ook naderbij en bedankte de jongelui met tranen in de nietsziende ogen voor de redding. „Dank u. Dank u," stamelde ze. „Nu kan het eiland niets overkomen. Georgina heeft haar bok terug. Hoe moet Georgina u bedanken?"

„Wie heeft u toch gezegd dat er iets ergs zou gebeuren, als u de bok kwijtraakte?" vroeg Gappy nieuwsgierig.

Georgina schudde haar hoofd. „Georgina houdt van het eiland," mompelde ze. „Maar het eiland heeft Georgina's man en zoon afgepakt. Georgina's man en zoon

Het hele gezelschap staarde sprakeloos naar de fonkelende diamanten. . .

allebei verdronken in het water van het eiland. En toen kwam hij en zei dat alle andere familieleden ook zouden sterven, als Georgina niet precies deed wat hij haar zei."

„Maar wie is hij dan?"

„Hij kwam toen de zee Georgina's zoon had verzwolgen," antwoordde de oude vrouw verdrietig.

„Ik geloof, dat ik weet wie die man was," zei juffrouw Potts. „Hij heette Pedro, is het niet, Georgina?"

De oude vrouw knikte zwijgend; haar gezicht drukte angst uit bij het horen van de naam.

„Hij werkte in een diamantmijn in Zuid-Amerika," vervolgde juffrouw Potts. „Tot hij op een dag de vlucht nam en met een aantal kostbare diamanten verdween. We hebben aanwijzingen gekregen dat hij naar dit eilandje is uitgeweken en van hier verder is gevlucht. Maar waar hij sindsdien gebleven is, weten we niet. We hebben zijn spoor kunnen nagaan tot Trinidad."

„En zijn schip heette *Gouden Liefde*, is het niet?" zei Paul plotseling.

„Ja, *Gouden Liefde*," fluisterde Georgina. „Hij kwam met de *Gouden Liefde* naar het eiland en voordat hij vertrok, zei hij tegen Georgina dat zij op de top van de berg 's avonds licht moest laten branden, zodat hij de weg terug gemakkelijk zou kunnen vinden. Maar hij is nooit terug geweest."

„En hij zal ook nooit terugkomen,"

zei Paul. ,,Ik heb de *Gouden Liefde* vanmorgen gevonden. Hij is achter het rotsplateau in onze baai vergaan.''

Even was het stil. Toen zei meneer Brown verbaasd: ,,Maar. . . maar *Gouden Liefde* was de naam van het piratenschip. Ik begrijp er niets meer van.''

,,Ik wel,'' zei Paul langzaam. ,,Als u in de havens van de omliggende eilanden gaat kijken, zult u zien dat een heleboel vissersboten ook soortgelijke namen hebben. De vissers hebben die namen overgenomen van vroegere piratenschepen. De oude *Gouden Liefde* strandde op de koraalriffen vlak achter ons huis en het getij heeft hem langzaam maar zeker verplaatst naar het rotsplateau. De zee is daar erg ondiep en het schip van Pedro, dat ook *Gouden Liefde* heette, is op een uitsteeksel van het wrak gevaren en op dezelfde plaats gezonken als zijn naamgenoot van eeuwen terug. Pedro was natuurlijk op weg naar Georgina.''

,,Maar. . . zou hij dan. . . zou hij dan nooit meer bij Georgina komen?'' riep de oude vrouw hoopvol uit.

,,Nooit meer,'' antwoordde Paul op besliste toon.

Juffrouw Potts haalde haar schouders op. ,,Dan is mijn reis nutteloos geweest,'' zei ze. ,,De verdwenen diamanten liggen ergens op de bodem van de zee en ze zijn voorgoed verloren.'' Ze glimlachte. ,,Maar dat is niet zo belangrijk,'' vervolgde ze opgewekt. ,,Het voornaamste is dat jij nu voor niemand meer bang hoeft te zijn, Georgina. Niemand zal je meer bedreigen. Alles wat die Pedro je verteld heeft, bestond uit grove leugens. Je man en je zoon zijn bij een ongeluk om het leven gekomen. Je hoeft helemaal niet te vrezen dat jou of je familieleden iets zal overkomen.''

De oude vrouw zuchtte. ,,Hij zei dat ik altijd licht op de berg moest laten branden,'' mompelde ze. ,,En dat ik de bok nooit één seconde alleen mocht laten. Anders zouden al mijn familieleden door de wraak van het eiland getroffen worden. Maar. . . Georgina hoeft nu nergens meer bang voor te zijn, hè?''

,,Alles is voorbij,'' stelde Paul haar gerust.

Jane schudde haar hoofd. ,,Wat een vreselijke man moet die Pedro geweest zijn. Om iemand als Georgina met allerlei lelijks te bedreigen, wanneer ze niet precies deed wat hij zei. En Georgina was een heel gemakkelijke prooi voor hem. Ik bedoel, ze was hulpeloos en eenzaam. . .''

Paul knikte. ,,Het was een bijzonder sluw en geslepen plan,'' zei hij. ,,Hij vertrouwde Georgina de diamanten toe en hij wist dat ze bij haar volkomen veilig waren. Ze zou ze immers nooit kunnen zien en ze was al evenmin in staat een signalement van Pedro te geven, want hem had ze ook nooit gezien.''

,,Bovendien verspreidde hij het gerucht dat Georgina een soort heks was,'' vervolgde Jim, ,,zodat de eilandbewoners haar zoveel mogelijk meden en niet achter zijn geheim konden komen. Het nachtelijke licht op de berg was voor de mensen op het eiland iets geheimzinnigs, waar ze maar liever niets mee te maken hadden en waar ze zeker niet naar kwamen kijken.''

Meneer Brown wreef zich vergenoegd in de handen. ,,Wat een verhaal!'' riep hij uit. ,,Wat een machtig verhaal!'' Hij aarzelde. ,,Als de eerste opwinding achter de rug is, ga ik eens kijken of ik een paar foto's van Georgina en haar hutje kan maken. Ik zal er haar natuurlijk goed voor betalen. . .''

,,Maar. . .'' zei Gappy met een peinzende blik in haar ogen. ,,Toch begrijp ik het nog niet goed. Waarom moest die Pedro terugkomen naar het eiland? Wat had hij hier nog te zoeken? Ik bedoel. . .''

,,Wacht eens!'' onderbrak Jim haar triomfantelijk. ,,Ik geloof dat ik het weet!'' Hij rende op de bok af en greep de halsband van het dier. Het was een brede zijden band, die aan de onderkant een verdikking vertoonde. Jims hand tastte de band voorzichtig en met bevende vingers af. Hij voelde iets hards. . . iets. . . Het leek uren te duren voordat hij de band eindelijk los had en in zijn handen hield. En toen staarden de verbaasde ogen om hem heen naar een klein leren etui, gevuld met stenen. . . Diamanten. . .

,,Alsjeblieft!'' hijgde Jim. ,,Dit is de reden waarom Georgina haar bok nooit alleen mocht laten en hiervoor moest Pedro met alle geweld terugkomen naar het eiland!''

Het hele gezelschap staarde sprakeloos naar de fonkelende diamanten in Jims hand. . .

Geen van vieren deden ze die nacht een oog dicht. De opwinding van de vorige dag was zo groot geweest, dat het hen niet meer losliet. Het gevolg was dat Jim, Paul, Gappy en Jane de volgende morgen lui en met dikke slaapogen aan de ontbijttafel op het terras zaten, te uitgeput om een redelijk gesprek te voeren.

En toen klonk op het strand plotseling heel geestdriftig: ,,Hallo, jongelui! Hallo! Hallo! Hallo!''

Het was meneer Brown, die met een rood aangelopen hoofd hijgend op hen kwam afrennen. Hij plofte in een stoel neer en keek met een schuine blik naar Reus, maar zelfs de altijd levendige hond lag lodderig kijkend op de vloer.

,,Nou,'' zei meneer Brown toen hij een beetje op adem was gekomen. ,,Ik kwam nog eens even praten over ons zeeroversschip. . .''

,,O nee!!!'' kreunde Gappy. ,,Nou niet, meneer Brown. Voorlopig hebben we echt onze buik vol van avonturen.''

Meneer Brown keek teleurgesteld van de een naar de ander en liet de grote schep, die hij meegebracht had, op de grond vallen.

,,Er zit zo'n prachtig artikel in,'' zei hij. ,,Stel je eens voor, vier of vijf pagina's met grote kleurenfoto's. Over die diamanten van Georgina mag ik nog niet schrijven zolang de diamantmaatschappij haar toestemming niet heeft gegeven. En daarom dacht ik bij mezelf. . .'' Zijn blik ging weer van Paul naar Gappy en van Jane naar Jim. En alleen Jim toonde enige belangstelling.

,,Wat dacht u, meneer Brown?'' vroeg Jim.

,,Ik dacht het ,,Zeeroverseiland geeft zijn geheimen prijs'' te noemen! Ik ken een blad, dat het dolgraag zou publiceren. De lezers zijn gek op dit soort dingen: romantiek, een verborgen schat, zeerovers, goudgele stranden met wuivende palmbomen. . .''

,,Miljoenen mensen zouden het lezen, hè, meneer Brown?'' riep Jim enthousiast uit.

Meneer Brown knikte.

,,En dan zou ons eiland even beroemd worden als. . . als Grenada of Saint Vincent!'' vervolgde Jim. Zijn blik kreeg iets dromerigs. ,,Mensen uit alle delen van de wereld zouden komen en bij mevrouw Tumbrill logeren. Ze zouden van alles kopen en alle eilandbewoners zouden werk hebben. . .''

Paul knikte en ook in zijn ogen begonnen kleine lichtjes te dansen. ,,Daar kon je weleens gelijk in hebben, Jim,'' zei hij. Hij stond zuchtend op. ,,Nou, daar gaan we dan maar weer. Op naar het zeeroverswrak op de bodem van de zee.'' Hij keek om zich heen, naar Gappy en Jane, die langzaam overeind kwamen. ,,Alleen één ding,'' voegde hij eraan toe. ,,We doen het heel, heel kalm aan, want ik voel me zo oud als Georgina's grootvader.''

Eén voor één gingen ze naar binnen om zwempakken te halen en toen ze even later op het strand stonden, was alle slaperigheid en vermoeidheid verdwenen. Tenslotte wisten ze precies waar het zeeroversschip lag en het wás heel goed mogelijk, dat het een schat verborg. . .

De boot van Pauls vader zigzagde over het water in de richting van de rotsen, waar de *Gouden Liefde* zijn ondergang had gevonden.

Ze hoorden plotseling een luid geblaf en zagen op hetzelfde moment Reus als een pijl uit een boog te voorschijn komen.

,,We kunnen hem eigenlijk net zo goed meenemen,'' zei Paul. En hij liet de roeispanen rusten.

,,Reus, kom niet hier!'' riep Jim over het water.

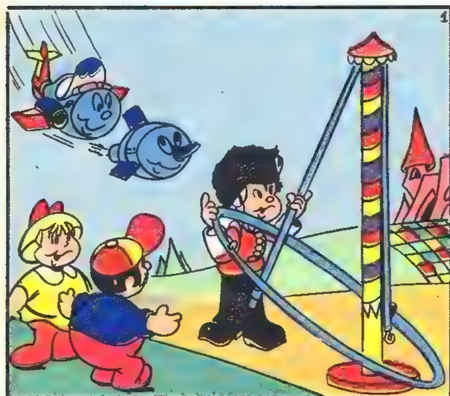
Reus sprong met een triomfantelijk geblaf in de golven en zwom op de boot af.

EINDE

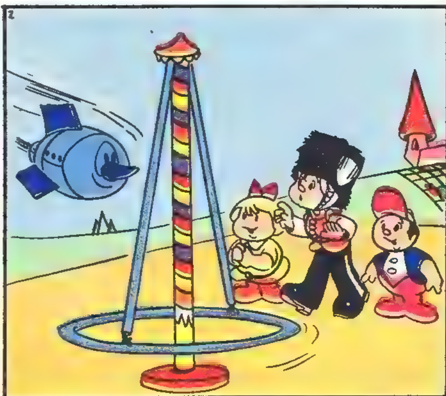

SPELEND

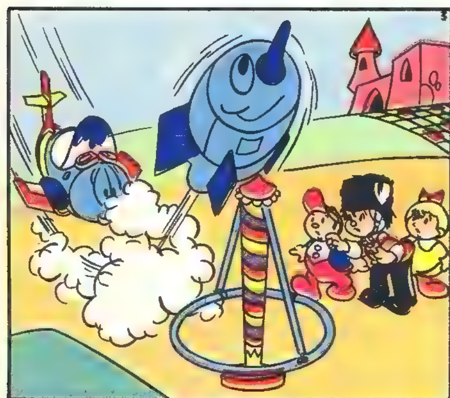

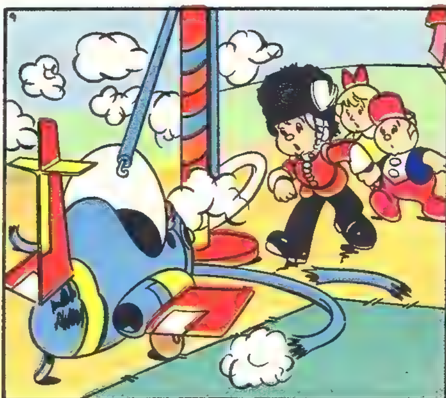
Roeffie Raket en Fladder Vliegmachien waren op een morgen aan het krijgertje spelen in de lucht. Ze hadden erg veel schik en cirkelden vrolijk achter elkaar aan. Ze gingen zo in hun spel op, dat ze Tommie niet eens in de gaten hadden.

Tommie was bezig om voor de tweeling Ballon een draaimolen te maken. „O, oom Tommie," zei Jennie, „het is de leukste draaimolen die ik ooit gezien heb." Toen zagen ze plotseling Roeffie aankomen, recht op de draaimolen af.

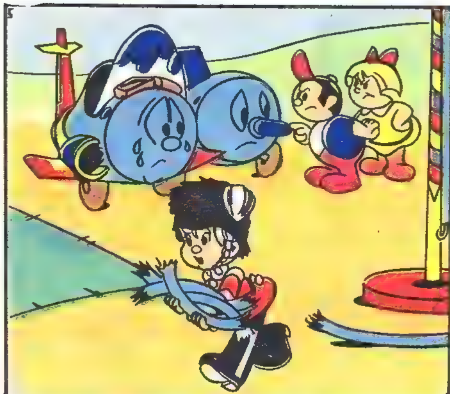
„Alle kanonnen!" riep Tommie. „Kijk uit, Roeffie!" Gelukkig zag Roeffie de draaimolen nog net op tijd. Hij vloog gauw schuin omhoog en liet een dikke, zwarte rookwolk achter. Toen zagen Tommie en de tweeling Fladder aankomen.

Door al die rook van Roeffie kon Fladder niets meer zien. Daardoor vloog hij, boem, recht tegen de draaimolen aan. „Wat gebeurt er nu?" riep Fladder geschrokken. Maar toen de rook was opgetrokken, zag hij zelf wat er gebeurd was.

SPEELGOED

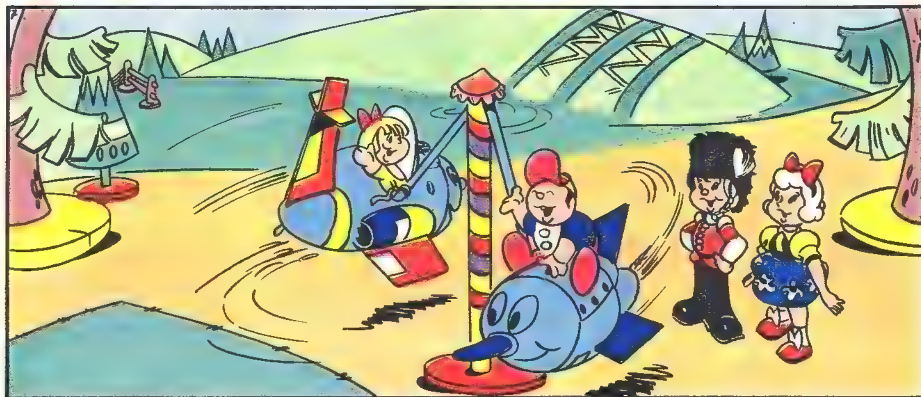

„O!" riep hij, „heb ik dat gedaan?" „Ja!" zei Bennie boos. „Jij en Roeffie hebben onze draaimolen stukgemaakt!" „Het was de mooiste van Speelgoedland!" zei Jennie. Fladder en Roeffie wisten niet wat ze zeggen moesten. Tommie ruimde de stukken op.

Toen kreeg hij een idee. „We maken een nieuwe draaimolen," zei hij, „en Fladder en Roeffie moeten daarbij helpen." Het leek een goed plan en de tweeling keek vol verwachting toe, terwijl Tommie Roeffie aan een van de latten van de oude draaimolen bond.

Even later had hij ook Fladder vastgebonden. Hij liet Bennie en Jennie instappen en daar ging het in volle vaart in het rond. De tweeling had heel veel pret en ze vonden deze draaimolen veel leuker dan een die geduwd moest worden.

Roeffie en Fladder hadden er ook schik in. „We hebben nog nooit zo leuk krijgertje gespeeld, Roeffie," zei Fladder en daar was het raketje het mee eens. Ze draaiden urenlang achter elkaar aan, maar ze konden elkaar niet krijgen.

De kristallen kroon

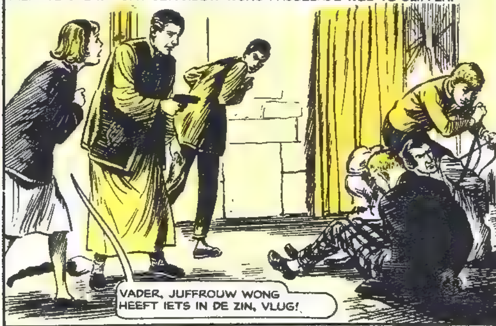

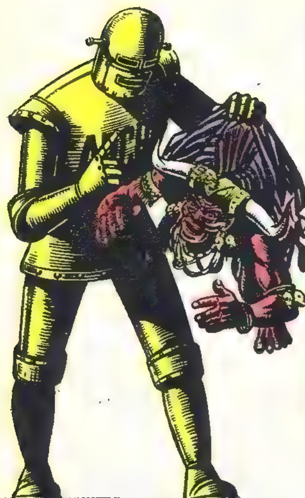

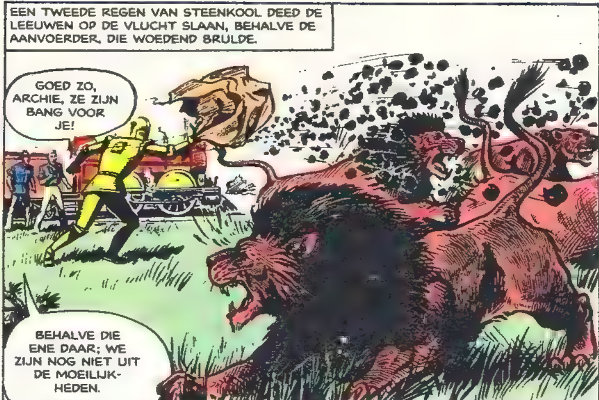

Volgende week kunnen jullie op deze bladzijden kennismaken met drie nieuwe figuren: het sportieve tweetal **MAP EN MOPPIE** en het leeuwtje **LEONARD.** Je zult elke week opnieuw genieten van hun dolle avonturen.

De man van staal

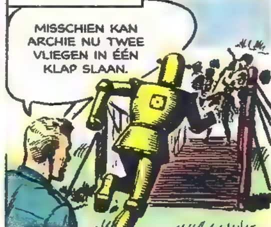

LANG HOEFDE DE VERMOMDE BENDE NIET OP ANTWOORD TE WACHTEN.
HIER IS JE VRIEND, BEDWING HEM ALS JE KUNT, WAROGI. HIJ GEHOORZAAMT JE TOCH?

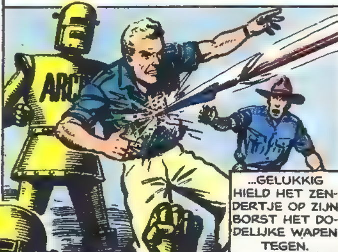

HET WAS EEN VERBIJSTEREND GEZICHT, DE BENDELEDEN KEKEN MET UITPUILENDE OGEN TOE.
HELP, LEEUW BOVEN OP ONS VALLEN!
WAROGI, TOVER LEEUW WEG, HELP!

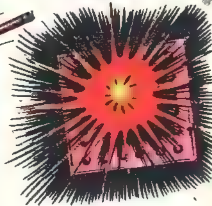

DE LEEUW TROK ZICH VAN WAROGI'S BEVELEN NIETS AAN.
HIJ BANG ZIJN VOOR MAN VAN STAAL!
MAN VAN STAAL ONS DODEN ALS WIJ HEM AANVALLEN!

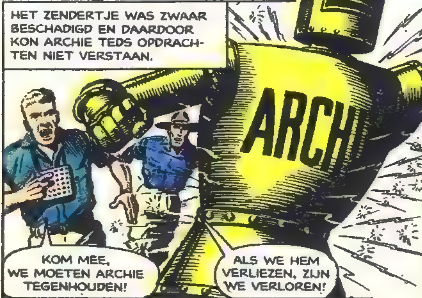

TED, DIE MERKTE DAT DE STEMMING ZICH TEGEN WAROGI KEERDE, LIET ARCHIE IN ACTIE KOMEN.
MISSCHIEN KAN ARCHIE NU TWEE VLIEGEN IN ÉÉN KLAP SLAAN.

ARCHIE PAKTE DE PIJLERS VAN DE BRUG EN, KRRAK, ALLES KRAAKTE EN SPLINTERDE
ZIEZO, NU DURVEN ZE ONS VAST NIET MEER AAN TE VALLEN.

MAAR WAROGI, RAZEND VAN WOEDE, GREEP EEN SPEER, MIKTE...
INDRINGERS!

TED KON DE SPEER NIET MEER ONTDUIKEN, HIJ VOELDE EEN PRIK...
ARCH
...GELUKKIG HIELD HET ZENDERTJE OP ZIJN BORST HET DODELIJKE WAPEN TEGEN.

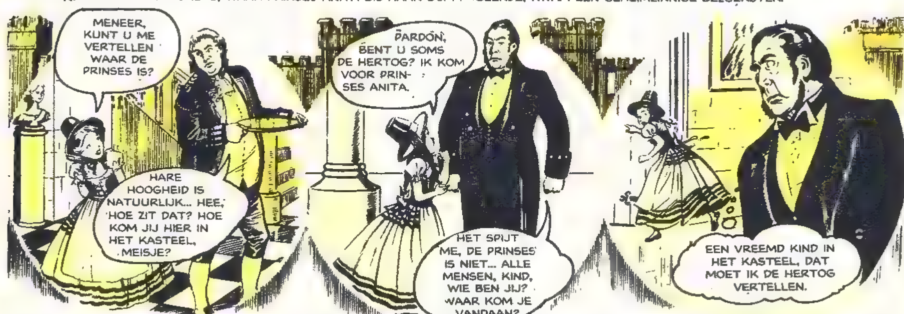

EEN HELLE FLITS...

HET ZENDERTJE WAS ZWAAR BESCHADIGD EN DAARDOOR KON ARCHIE TEDS OPDRACHTEN NIET VERSTAAN.
ARCH
KOM MEE, WE MOETEN ARCHIE TEGENHOUDEN!
ALS WE HEM VERLIEZEN, ZIJN WE VERLOREN!

WAROGI GLUNDERDE. HET GELUK WAS MET HEM.
VUURWAGEN VAN BLANKE MANNEN ONBESCHERMD STAAN. WIJ WRAAK NEMEN EN VERNIETIGEN. MAN VAN STAAL WEGLOPEN, WIJ NIETS TE VREZEN HEBBEN.

De samenzwering tegen prins Rudolf

OP HET KASTEEL AAN DE GRENS, WAAR PRINSES ANITA BIJ HAAR OOM LOGEERDE, KWAM EEN GEHEIMZINNIGE BEZOEKSTER.

GESCHROKKEN DOOR DE TOON VAN DE LAKEI VLUCHTTE HET MEISJE. EVEN LATER...

DE VERBAASDE BUTLER KREEG GEEN ANTWOORD WANT HET MEISJE WAS WEER WEGGEVLUCHT.

VASTBESLOTEN DE PRINSES TE VINDEN ZOCHT TRUDY IN ALLE KAMERS VAN HET KASTEEL.

EEN KWARTIER LATER KWAM ANITA IN HAAR KAMER EN WIST NIET WAT ZE ZAG.

TRUDY DACHT DAT ZE DE PRINSES SLECHTS ÉÉNMAAL GEZIEN HAD, TOEN ZE DOOR DE GEHEIME GANG IN HET KASTEEL WAS GEKOMEN. ZE WIST NIET DAT HET BOERENMEISJE, DAT TWEEMAAL BIJ HAAR THUIS WAS GEWEEST, DE PRINSES WAS.

TRUDY BEGON HAASTIG TE VERTELLEN.

DE PRINSES BEGON HET TE BEGRIJPEN.

HET HART VAN DE PRINSES WERD DOOR DIT VERZOEK GERAAKT.

DE PRINSES WAS WEL EEN BEETJE BANG VOOR HAAR OOM. HIJ MOCHT NIETS VAN HAAR UITSTAPJES ALS BOERENMEISJE WETEN, ZEKER NIET NU DAT BOERENMEISJE DE ROZEN, DIE HIJ AAN ANITA BELOOFD HAD, GESTOLEN HAD EN AAN HAAR VERVOLGERS ONTSNAPT WAS. TOCH WILDE DE PRINSES HAAR BELOFTE AAN TRUDY HOUDEN.

door David Scott Daniell

met tekeningen van H. J. Giesen

9

Olivier lijdt schipbreuk

KORTE INHOUD: *Olivier Crow, leerling-tamboer bij het honderdelfde regiment infanterie van het Britse leger, en zijn nichtje Pollie Trott zijn na een avontuurlijke zeereis op Sicilië aangekomen. Het is juni 1806 en overal in Europa wordt gevochten tegen Napoleon. Sergeant Trott, de vader van Pollie, en soldaat Pilchard krijgen van vaandrig Boscowen opdracht de gevangene Zucconi, die voor de krijgsraad moet verschijnen, op het schip de Zwaluw naar Gibraltar te brengen. Olivier moet hen vergezellen om voor de krijgsraad getuigenis af te leggen van de poging die Zucconi met zijn bende heeft ondernomen om het regiment in een hinderlaag te lokken. De volgende ochtend vertrekt de Zwaluw. Pollie is als verstekeling meegegaan. Er steekt een zware storm op en het schip vergaat. De bemanning wordt opgepikt door een Italiaans zeeroversschip, dat later wordt overmeesterd door een Engels fregat. Zucconi weet hierbij met twee piraten in een bootje te ontkomen. Hij dwingt Pollie en Olivier met hem mee te gaan.*

Natuurlijk, sergeant. Wat is er aan de hand?"

,,Ja, ziet u, mijn dochtertje en onze kleine Olivier, vaandrig... Ik maak me ongerust. Ik heb ze nog nergens gezien."

,,Dat is waar ook," antwoordde de vaandrig verschrikt. Hij draaide zich om en wendde zich weer tot de luitenant.

,,Neem me niet kwalijk, luitenant, maar er moeten nóg twee gevangenen zijn. Een leerling-tamboer van ons regiment en de dochter van deze sergeant. Ze draagt jongenskleren. Als ik het goed begrepen heb, waren de piraten van plan de kinderen in het vooronder op te sluiten."

Onmiddellijk zond de luitenant twee van zijn manschappen naar het voorschip om het vermiste tweetal te gaan zoeken. Daarna ging hij voort met het geven van de nodige bevelen om het zeeroversschip in zodanige staat te brengen dat het op sleeptouw kon worden genomen.

De *Brigstock* lag op een afstand van een paar honderd meter voor anker te wachten. De gevangenen werden inmiddels reeds in enkele aparte groepjes midscheeps bijeengedreven, in afwachting van hun overbrenging naar het oorlogsschip.

,,Wat een geluk, sergeant," zei soldaat Pilchard, ,,dat het allemaal zo goed afgelopen is. Ik wil de gezichten van Pollie en Olivier straks weleens zien als ze in de gaten krijgen dat we al weer op vrije voeten zijn en dat nu de zeerovers in de boeien worden geslagen. Dat die kinderen werden weggesleept, vond ik, eerlijk gezegd, nog het ergste van alles."

,,Het zal mijn hart goeddoen, Pharao, ze gezond en wel weer bij me te hebben. Het is een verschrikkelijke dag geweest. Maar gelukkig komt alles toch op zijn pootjes terecht. Als Pollie en Olivier ook weer in ons midden zijn, kan ons niets meer gebeuren!"

Beiden speurden ze vol verwachting het dek af, waar ze de jonge gevangenen elk ogenblik te voorschijn hoopten te zien komen. Tot hun ontsteltenis merkten ze even later dat de matrozen die op onderzoek waren uitgestuurd, met lege handen terugkeerden. Stomverbaasd keken ze elkaar aan.

„Er zijn nergens kinderen te vinden, sergeant," rapporteerde de oudste matroos met een bezorgd gezicht.

Degenen die van deze mededeling getuigen waren, keken eerst de matrozen aan en daarna sergeant Trott.

Eensklaps vloog de sergeant op de Genuese kapitein af en riep met gebalde vuisten uit: „Jij, lelijke schurk! Wat heb je met mijn kind en met mijn neef gedaan? Als hun iets overkomen is, sla ik je met mijn blote handen de hersens in. Zo waar als ik hier sta!"

„Maar, beste vriend," antwoordde de piraat met een sluw lachje, „ik zou je echt niet kunnen zeggen, wat er met die twee gebeurd is. Ik heb ze alleen maar laten opsluiten en te eten gegeven."

„Maak je niet ongerust, sergeant! Die schurk zal zijn gerechte straf niet ontlopen!" kwam de luitenant tussenbeide.

Sergeant Trott stond juist op het punt de zeerover een nieuwe reeks verwensingen naar het hoofd te slingeren, toen een van de matrozen van het oorlogsschip hijgend de kajuitstrap op kwam klauteren.

„Ik heb het benedendeks aan de stok gehad met een paar piraten, ziet u, anders had ik u wel vlugger op de hoogte gebracht. Maar in de hitte van het gevecht was daar geen tijd voor. Een half uur geleden heb ik in de verte een roeiboot zien wegvaren in de richting van de kust. Als ik me niet vergis zaten er twee of drie volwassenen en een paar kinderen in. Ik dacht dat het een doodgewone Italiaanse familie was, die een pleziertochtje maakte!"

Soldaat Pilchard keek sergeant Trott aan.

„Dan is de zaak volkomen duidelijk, sergeant," zei hij. „Die ouwe schavuit van een Zucconi is er tussenuit geknepen! Ik heb daarstraks aan dek toen we dat rijtje gevangenen passeerden, al vergeefs naar hem uitgekeken. En hij heeft Pollie en Olivier met zich meegenomen!"

„Ik ben bang dat je gelijk hebt, Pharao," zei sergeant Trott somber.

Hij wendde zich weer tot de luitenant. Deze had een lange kijker ter hand genomen, waarmee hij de horizon aftuurde.

„Luitenant," zei Trott dringend, „geef ons alstublieft een sloep om ze achterna te gaan! Zucconi is een Siciliaanse bandiet. Hij heeft mijn dochter en tamboer Crow ontvoerd."

De luitenant liet zijn kijker zakken en zuchtte.

„Er is in de hele omgeving geen levende ziel meer te bekennen," zei hij. „Het spijt me dat ik niet gemachtigd ben over je verzoek te beslissen, sergeant. We zullen aan boord van de *Brigstock* moeten gaan om de kapitein verlof te vragen een extra-sloep te strijken. Maar ik geloof vast en zeker dat hij je wel zal willen helpen. Kom maar mee! En jij ook, Boscowen! We mogen wel opschieten, want ze hebben ondertussen een flinke voorsprong gekregen. Ligt mijn sloep klaar, Wade?"

De adelborst knikte bevestigend.

Weldra werd het gezelschap naar het fregat gebracht. Sergeant Trott en soldaat Pilchard vergingen van de honger en de dorst en zagen er uit alsof ze in geen week uit de kleren waren geweest, maar daar hadden ze geen flauw besef van. Er was maar één ding dat hen bezighield: snel naar de kust te worden gebracht om Pollie en Olivier te redden voordat Zucconi de kinderen buiten hun bereik kon brengen. . .

HOOFDSTUK 5

Kennismaking met Fernaldi

Pollie en Olivier stonden voor een van de kleine venstertjes te kijken die waren aangebracht in het hoogste vertrek van de bouwvallige toren dicht bij de kust. Hun polsen waren nog steeds op hun rug aan elkaar gebonden. In een lager gelegen kamer hoorden ze Zucconi en de beide zeerovers opgewonden praten. De mannen waren blijkbaar bezig het geld te verdelen dat ze in een kistje mee van boord hadden genomen. Het ging er zo rumoerig toe dat het nu en dan wel leek alsof ze elkaar in de haren vlogen. Maar tenslotte scheen Zucconi toch aan het langste eind te trekken.

In het schemerige licht van de vallende avond lag de Middellandse Zee als een eindeloze blauwe spiegel aan hun voeten. Nu ze zo hoog boven de begane grond stonden, konden de kinderen duidelijk waarnemen dat de *Brigstock* de verslagen piratenschoener op sleeptouw had genomen. De bemanning van het Engelse fregat was aan boord van het in beslag genomen schip gegaan om daar de boel op te ruimen. Beide vaartuigen lagen nog stil. Er voeren herhaaldelijk sloepen van het ene schip naar het andere.

„En wat zou er nu met ons gebeuren?" vroeg Olivier met een zucht.

„Als ze in de gaten krijgen dat Zucconi ons ontvoerd heeft, zullen vader en oom Pharao zich wel dodelijk ongerust maken," antwoordde Pollie met angstige ogen.

„Ja, ze zullen vroeg of laat wel merken dat we er niet meer zijn."

„Ik hoop maar dat iemand ons in de boot heeft zien zitten, anders denken ze misschien nog dat we overboord geslagen zijn. Lieve help, we zitten mooi in de misère. . ."

„Ik denk dat ze wel zullen weten wat er gebeurd is; ze sturen vast een troepje matrozen om ons achterna te gaan."

„Nou, het lijkt er nog niet veel op," zei Pollie somber.

„Die lelijke schurk van een Zucconi ook!"

„Ja, die heeft langzamerhand al heel wat op zijn geweten. Maar stil eens! Hoor ik hem daar de trap niet opkomen?"

Hijgend van de vermoeiende klim verscheen Zucconi op de drempel van hun tijdelijke cel. Hij scheen ten zeerste met zichzelf ingenomen.

„Zucconi is een Siciliaanse bandiet. Hij heeft mijn dochter en tamboer Crow ontvoerd."

„Ziezo, jongens," zei hij, „alles is piekfijn voor elkaar. Mijn vrienden gaan naar het noorden op zoek naar een schip waarmee ze Genua kunnen bereiken. En wij gaan met ons drieën de andere kant op. Wat een heerlijk gevoel om weer op vrije voeten te zijn! Ik ben zo blij dat ik wel kan zingen en dansen. Kom nou, beste vrienden! Jullie hoeven toch niet zo in zak en as te zitten?"

Pollie deed een stap in de richting van de Siciliaan.

„Zucconi," zei ze, „jij bent nou weer vrij. En je zegt dat je onze vriend bent. Waarom laat je ons dan niet lopen?"

„Natuurlijk zijn we vrienden, meisje! Maar waarom zou ik jullie je gang laten gaan?"

„Omdat je er niets mee opschiet ons gevangen te houden," ging Pollie op ernstige toon voort. „Je hebt alleen maar last van ons. Je kunt veel beter alleen weggaan. Dan zullen wij wel proberen de schepen het een of andere sein te geven dat ze ons moeten komen halen."

Zucconi scheen dit voorstel serieus in overweging te willen nemen. Maar voordat hij antwoord kon geven, kwam Olivier tussenbeide.

„Nee, Pollie," zei deze, „dat gaat niet. Luister eens hier, Zucconi! Je hebt ons nou eenmaal geboeid en dus heb je ons in je macht. Maar ik waarschuw je, als puntje bij paaltje komt, ben jij nog altijd mijn gevangene en niet omgekeerd. Vaandrig Boscowen had opdracht gekregen je naar Gibraltar te brengen, waar of niet? Goed. Er kan gebeuren wat wil, ik ben vast van plan te proberen die opdracht in zijn plaats uit te voeren."

„Dat is onzin, Olivier," zei Pollie snibbig.

„O nee, geen sprake van, ik weet heus wel wat mij te doen staat, Pollie! Zucconi is aan de winnende hand, maar als ik maar even de kans krijg, zal ik niets nalaten om hem uit te leveren aan de Britse autoriteiten."

„Nu zie je zelf, beste meid!" zei Zucconi met een grijns. „Dat je neefje zóveel plichtsgevoel had, had je niet gedacht, hè? Nou, ik zit echt in mijn rats, hoor. Denk eens aan! We zijn hier in Italië. Engelse soldaten zijn hier nergens te bekennen. We zitten lekker te midden van mijn eigen volk. En mijn vrienden, de Fransen, kunnen niet veraf zijn. En toch gaat die kleine Olivier me moederziel alleen overmeesteren! Hij bindt me mijn handen op de rug vast, sleept me naar het Britse leger en laat me ophangen. Oei, oei! Dat ziet er werkelijk verschrikkelijk voor me uit!"

„Je kunt pochen zoveel je wilt, Zucconi, maar wie het laatst lacht, lacht het best," zei Olivier.

Hij wierp zijn vijand een woedende blik toe. Plotseling sloeg Zucconi hem met de rug van zijn hand recht in het gezicht. De klap kwam zo hard aan, dat Olivier achteruit tuimelde en tegen de muur viel.

„Jij, kleine stommeling!" snauwde de Siciliaan.

Olivier krabbelde snel overeind en schoot met gebogen hoofd als een pijl uit een boog op de zwaargebouwde man af. Even verloor Zucconi zijn evenwicht, maar onmiddellijk daarna duwde hij de jongen met kracht van zich af, zodat deze op de stoffige vloer terechtkwam. De rover bleef een ogenblik met de handen op de heupen op zijn slachtoffer neerzien.

„Daar!" gromde hij. „Ik hoop dat het nu afgelopen is met die onzin. Kom, we moeten weg. Ik wil niet graag het risico lopen dat ik bezoek krijg van een stelletje van jullie kameraden. Mij krijgen ze niet weer te pakken. Schiet op, beste vrienden! En pas op dat ik me niet meer kwaad hoef te maken. Als het nog eens gebeurt, staat je wat anders te wachten!"

Pollie hielp Olivier overeind.

„Het heeft geen zin, Olivier," zei ze. „Laten we maar doen wat hij zegt."

Olivier zag dat ze hem stiekem een knipoogje gaf. Wie weet, heeft ze er iets op bedacht, ging het door hem heen. Hij vertrouwde dus maar op de scherpzinnigheid van zijn nichtje. . .

Voorzichtig begonnen ze de bochtige stenen trappen af te dalen, op de voet gevolgd door Zucconi. Nauwelijks waren ze buiten gekomen of ze sloegen hoopvol hun blikken in de richting van de zee. Maar een boot die het teken van komende redding zou kunnen zijn, was nergens te zien.

Zucconi snauwde hen toe dat ze voor hem uit moesten lopen. Ze sloegen een smal en stoffig paadje in, dat in zuidelijke richting leidde. Eerst klommen ze een tijdlang tussen de rotsen door en daarna boog het pad, tussen een groepje miezerige olijfbomen door, landinwaarts.

Voor het laatst keken ze nog eens om naar de schepen. Op dat ogenblik ontdekten ze een roeiboot, bemand met acht matrozen en nog een paar andere opvarenden. Het vaartuigje begon zich juist van de *Brigstock* te verwijderen, op weg naar de kust. Op de roeispanen werd het zonlicht duidelijk weerkaatst.

,,Olivier!" riep Pollie uit, ,,kijk daar eens, ze komen ons achterna! Ik weet zeker, dat vader erbij is. En oom Pharao ook!"

,,Je kon best eens gelijk hebben," zei Olivier.

,,Vooruit, opschieten! En een beetje vlug!" zei Zucconi. Hij duwde hen ruw voor zich uit. ,,Jullie hoeven je heus geen illusies te maken. Ze mogen ons best achterna komen. Vinden doen ze jullie toch niet."

Met lome schreden hervatten de kinderen hun tocht. Wanhopig probeerden ze onophoudelijk een uitweg te vinden. Eerst wilden ze nu en dan iets laten vallen, dat hun redders de weg zou kunnen wijzen. Maar daar kon niets van komen, aangezien ze nog steeds geboeid waren en Zucconi hun doen en laten nauwlettend gadesloeg.

Olivier zou het liefst weer een rechtstreekse aanval op de Siciliaan hebben ondernomen, maar de ondervinding had hem nu wel geleerd dat ook daarvan geen heil te verwachten was. En dus sjokten ze maar voort.

De kronkelweg die hen steeds verder van de kust af voerde, werd hoe langer hoe stoffiger en steiler. Ondertussen keek Zucconi zelfvoldaan in het rond. Hij scheen zich bijzonder op zijn gemak te voelen, nu hij eindelijk weer vrij was en zich weer in het vertrouwde Zuiditaliaanse landschap bevond.

Vermoeid en hongerig als ze waren, zaten Pollie en Olivier dieper in de put dan ooit.

De sloep van de *Brigstock* lag een paar meter op het strand getrokken, vlak naast die waarmee Zucconi en zijn beide helpers de vlucht hadden genomen.

Aan de voet van de oude toren stonden de opvarenden te overleggen. Het waren acht matrozen, allen met een dolk gewapend, in gezelschap van sergeant Trott en soldaat Pilchard. Toen ze de boot hadden ontdekt, die de vluchtelingen in de steek hadden gelaten, hadden ze er vast op gerekend, dat ze weldra een goede vangst zouden doen. Geestdriftig hadden ze de toren beklommen. Het enige dat ze daar echter hadden gevonden, was de lege geldkist. Terneergeslagen waren ze de trappen afgedaald. En nu waren aller ogen gericht op sergeant Trott, die het bevel over het troepje voerde.

Aller ogen waren gericht op sergeant Trott, die het bevel over het troepje voerde.

De sergeant en soldaat Pilchard droegen blauwe broeken en witte hemden met rode halsdoeken en nieuwe schoenen, die ze aan boord van de *Brigstock* hadden gekregen. Verder waren ze beiden in het bezit van een zwaard. Zwijgend wachtten de matrozen de orders af van de oudere soldaat.

,,Tja, het is niet eenvoudig, vrienden," zei sergeant Trott. ,,Zucconi heeft ze met zich meegesleept. En ik heb er geen flauw idee van, waar ze zitten. Ik ben jullie erg dankbaar voor de moeite, die je je hebt getroost. Ik kan me levendig voorstellen dat jullie net als wij die roverhoofdman maar wat graag in handen hadden gekregen. Maar het heeft niet zo mogen zijn."

Er klonk in de kring enig teleurgesteld gemompel en daarna nam de eerste matroos het woord.

,,Het spijt ons verschrikkelijk voor uw dochtertje, sergeant. Het is een ellendige geschiedenis. U begrijpt wel dat we niets liever zouden doen dan verder te zoeken, maar we moeten helaas terug naar ons schip. De *Brigstock* was op weg om zich bij de vloot te voegen en de luitenant heeft ons maar een uur gegeven."

,,Ik weet het. Dan zit er niets anders voor mij op dan hier alleen achter te blijven."

Wordt vervolgd

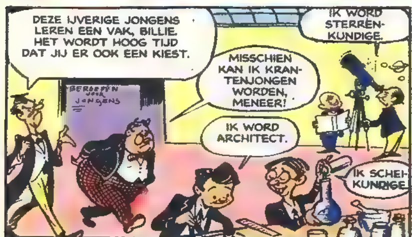
BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

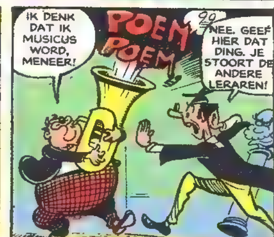

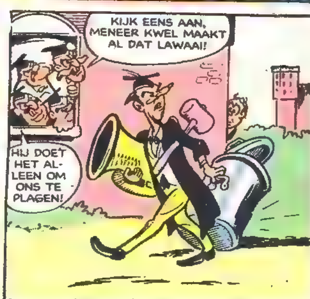

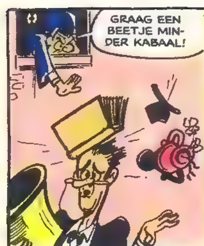

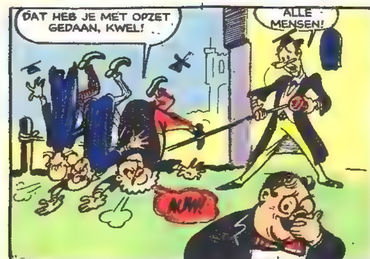

GRAAG EEN BEETJE MINDER KABAAL!

WAAROM KIES JE GEEN RUSTIGER BEROEP? LANDMETER BIJVOORBEELD.

EEN LANDMETER WERKT MET EEN MEETLINT, HÈ, MENEER? OP DEZE MANIER?

WEL NEE, BILLIE. GEEF MAAR EENS HIER.

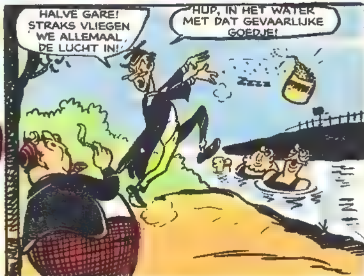
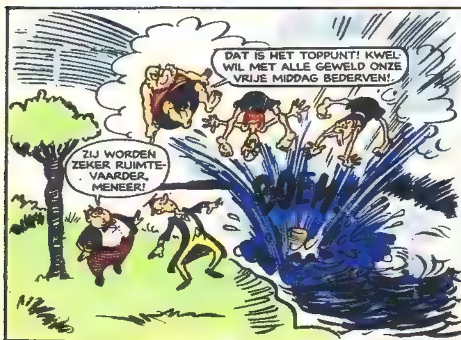
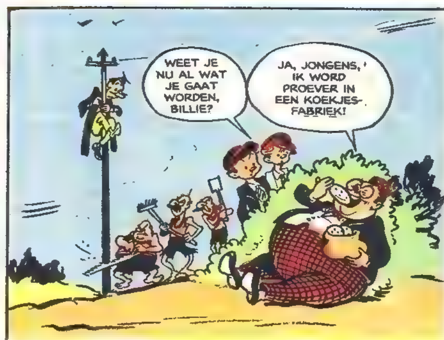
IK HEB ZIN IN ZWEMMEN.
JA, IK OOK.

KIJK, JE MOET HET LINT STRAKTREKKEN, ANDERS KUN JE NIET NAUWKEURIG METEN.

DAT HEB JE MET OPZET GEDAAN, KWEL!
ALLE MENSEN!
AUW!

LANDMETEN IS ME TE GEVAARLIJK. ALS IK EENS GOUDZOEKER WERD...

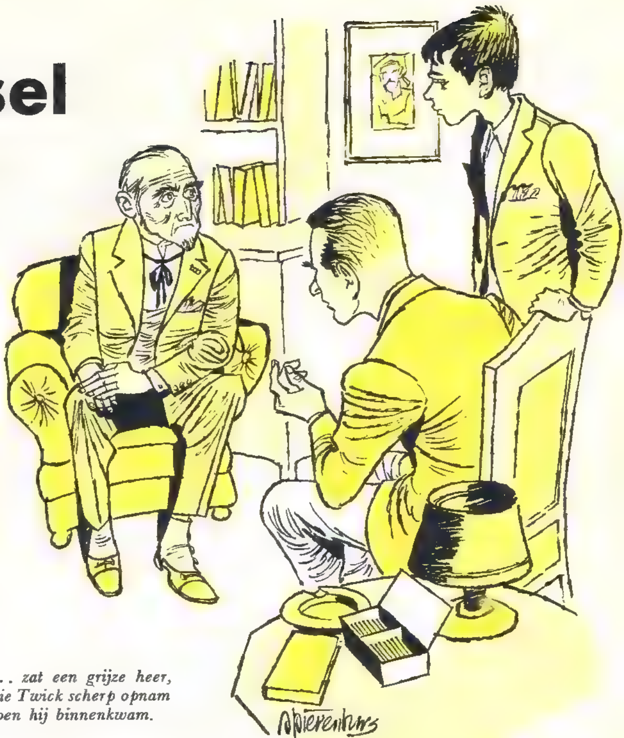
LUISTER EENS GOED, KWEL. JE HEBT ONS NU DE HELE MIDDAG AL VERVEELD. NU IS HET UIT, DENK EROM!

BILLIE, WAT DOE JE NU WEER?
IK WORD GOUDZOEKER, MENEER. ALS IK GOUD VIND, BEN IK OP SLAG MILJONAIR!

HET IS HEEL EENVOUDIG. JE STOPT GEWOON WAT DYNAMIET IN DE GROND!

HALVE GARE! STRAKS VLIEGEN WE ALLEMAAL DE LUCHT IN!
HUP, IN HET WATER MET DAT GEVAARLIJKE GOEDJE!
ZZZZ

DAT IS HET TOPPUNT! KWEL WIL MET ALLE GEWELD ONZE VRIJE MIDDAG BEDERVEN!
ZIJ WORDEN ZEKER RUIMTEVAARDER, MENEER!
BOEM!

WEET JE NU AL WAT JE GAAT WORDEN, BILLIE?
JA, JONGENS, IK WORD PROEVER IN EEN KOEKJESFABRIEK!

Het raadsel van de valse meesters

DOOR CARLO MUNTINCK

... zat een grijze heer, die Twick scherp opnam toen hij binnenkwam.

Twick Holloway draaide voor de elfde maal een vel papier in zijn schrijfmachine en ging verder met het rapport, dat meneer Flinner hem die ochtend had gegeven. Het was vrijdag en hij was er die week welgeteld tweemaal uitgeweest; één keer om iets voor meneer Flinner op het brood te halen en één keer om een treinabonnement te laten verlengen. En daar werkte je dan voor op een detectivebureau. Tikken, brieven opbergen, brieven opzoeken en nog eens tikken. Als hij dat had geweten, zou hij zich heus niet zo druk hebben gemaakt.

Leerling-detective, het leek heel wat. Toen hij die advertentie las, was hij er meteen mee naar zijn vader gehold: „Pa, kijk eens! Dat is net wat voor mij."

Meneer Holloway had zwijgend de advertentie gelezen. „Onzin," zei hij. „Zie liever dat je iets degelijks krijgt. Probeer op een bank te komen, net als je oom Ed."

„Op een bánk!" zei Twick verachtelijk, alsof dat het verschrikkelijkste was wat een mens in zijn leven kon overkomen. „Wat moet je nou op zo'n suffe bank?"

Het had hem meer dan een uur gekost om zijn vader uit te leggen dat het vak van detective iets bijzonders was en geknipt voor Twick Holloway en eindelijk had meneer Holloway maar toegegeven.

„Goed," zei hij, „ga je gang dan maar. Schrijf die meneer Flinner maar een brief. Als je maar niet denkt dat je de enige bent. Die man krijgt natuurlijk stapels brieven."

Twick schreef en tot zijn eigen verbazing en de ontsteltenis van zijn vader, die de hele zaak al lang weer vergeten was, moest hij een week later bij meneer Flinner komen en nog een week later zat hij als leerling op diens bureau.

Eerst leek het heel wat. Meneer Flinner betaalde wel niet veel, maar hij leerde hem precies hoe je vingerafdrukken kunt opnemen en hoe je met een heel klein apparaatje mensen kunt fotograferen zonder dat ze er iets van merken. Ook het volgen van verdachte personen bracht de detective hem bij en toen Twick een maand bij het bureau werkte, voelde hij zich al een hele speurder.

Maar langzamerhand kwamen de uitstapjes met meneer Flinner minder vaak voor en in plaats daarvan moest hij elke dag brieven tikken en eindeloze rapporten, die allemaal op elkaar leken.

Twick draaide het lint een eindje door en sloeg twee regels over.

...Woensdagavond om tien over half acht... ratelden de toetsen. Twick boog zich over het priegelige handschrift van meneer Flinner. Wat stond daar nou. Chalk? Chack? Hè, ik wou dat die man...

De deur van het kantoortje ging open en degene, die Twicks ogen zo op de proef stelde, stak zijn hoofd om de hoek.

„Loop je even mee, Twick?"

„Ik kom, meneer Flinner," zei Twick.

In de grote leren fauteuil tegenover meneer Flinners bureau zat een grijze heer met een lintje in zijn knoopsgat, die Twick scherp opnam.

„Dit is Twick Holloway, meneer Harlow. Twick, deze heer is meneer Harlow."

De bezoeker legde zijn sigaar neer. „Is hij niet erg jong, meneer Flinner? Dit is een ernstige zaak."

„Dat vergeet ik werkelijk niet, meneer Harlow," zei de detective, „maar u hoeft niet bang te zijn dat Twick iets zal bederven. Ik heb het volste vertrouwen in hem."

De bezoeker stond op. „Als u daar zo zeker van bent, dan laat ik de zaak verder aan u over. Ik zie u dus vanmiddag, nietwaar?"

„Dat is afgesproken, meneer Harlow," antwoordde Flinner. Hij bracht de ander naar de voordeur en toen hij terugkwam, wenkte hij dat Twick moest gaan zitten.

„Zo, jongeman," zei hij, „dit wordt dan de eerste zaak, waaraan je mag meedoen. Je zult je weleens afgevraagd hebben of er nog ooit iets van kwam, hè?"

„Och..." zei Twick en hij haalde zijn schouders op.

Meneer Flinner grinnikte, maar werd meteen weer ernstig. „Nou, kijk eens," zei hij, „nu moet je even heel goed luisteren. Die meneer Harlow, die hier net was, dat is een heel bekende kunsthandelaar. Hij heeft een grote zaak. . ."

„Op Cornwall Road?"

„Precies," zei meneer Flinner. „Ken je hem?"

„Ja nou," zei Twick. „Ik heb er verleden week nog staan kijken. Wat hebben ze daar een mooie dingen, meneer."

„Hebben ze ook," zei zijn baas, „maar daar gaat het nu niet om. Kijk eens, Twick, die meneer Harlow heeft geen gewone winkel, waar de mensen een schilderijtje of een beeldje kunnen kopen, maar hij houdt een paar maal per jaar grote veilingen, waar handelaars en verzamelaars uit de hele wereld op afkomen. Je begrijpt zeker wel dat zo iemand alleen maar eersterangskunstwerken verkoopt en dat het een verschrikkelijk schandaal zou worden als nu eens bleek dat op zo'n veiling voor duizenden ponden een schilderij werd verkocht dat later vals zou blijken te zijn."

„Nou," zei Twick. „Is dat gebeurd, meneer Flinner?"

„Bijna," antwoordde de detective, „en daarom is meneer Harlow hier gekomen."

Hij stak een pijp op en liet zijn bureaustoel zachtjes heen en weer draaien. „Kijk eens, Twick," zei hij, „je snapt wel dat meneer Harlow niet elke dag al zijn schilderijen kan bekijken, nietwaar? Zo'n man heeft er honderden in huis, niet alleen van zichzelf, maar ook van andere mensen. Als iemand een kostbaar schilderij heeft en dat wil verkopen, dan stuurt hij het meestal naar een veiling en zo komen er ook bij meneer Harlow geregeld schilderijen die niet van hemzelf zijn, maar die hij in opdracht van anderen verkoopt. Zulke schilderijen bekijkt hij alleen als ze worden aangeboden en dan worden ze weggeborgen tot de kijkdagen beginnen. Nu is er over acht dagen weer een veiling en gisteren zijn de stukken opgehangen. En wat denk je, Twick?"

Twick Holloway spitste zijn lippen. „Was er een valse bij, meneer Flinner?"

„Er waren twee valse bij," zei meneer Flinner, „maar het gekke is dat ze echt waren toen meneer Harlow ze kreeg. Begrijp je wat ik bedoel, Twick?"

„Niet erg, meneer," bekende Twick.

Meneer Flinner zoog aan zijn pijp. „Luister goed, Twick Holloway," zei hij, „toen meneer Harlow de veilingzaal liet inrichten en hij de schilderijen nog eens allemaal bekeek, zag hij dat er twee valse bij waren. Jij of ik zouden dat niet gezien hebben, want ze waren zo knap nagemaakt, dat zelfs meneer Harlow een ogenblik gedacht heeft dat hij zich vergiste, maar toen hij de schilderijen nog eens aan een nauwkeurig onderzoek onderwierp, zag hij aan bepaalde kleinigheden dat het toch niet helemaal dezelfde waren, die hij van de eigenaar had ontvangen.

Wat er precies gebeurd is, is nog steeds een raadsel, maar in elk geval zijn er dus twee kostbare schilderijen verdwenen en zit meneer Harlow met twee waardeloze kopieën. Gelukkig heeft hij het nog bijtijds ontdekt, want als ze geveild waren, was de ramp nog veel groter geweest."

„Dat begrijp ik, meneer," zei Twick, „en wat moet er nu gebeuren?"

„Dat zal ik je vertellen," antwoordde meneer Flinner. „Vanmiddag gaan we samen naar Cornwall Road. Ik doe net alsof ik een klant ben, die eens rond komt kijken en jij bent mijn zoon. Denk erom dat je je dus niet vergist. Je moet pa tegen me zeggen en niet meneer Flinner."

Twick grinnikte. „Ik zal eraan denken, meneer."

„Goed," zei de detective. „Als we daar zijn, geef je je ogen goed de kost, want je zult precies moeten weten hoe de boel er daar uit ziet."

„Hoezo, meneer?" vroeg Twick.

„Omdat je daar de wacht moet houden," zei meneer Flinner. „Maar dat hoor je nog wel. En kijk maar niet zo opgetogen, want het is geen vrolijke geschiedenis. Meneer Harlow vreest dat het zijn eigen zoon is, die hem dat geleverd heeft."

„Zijn zoon?" zei Twick verbluft. „Maar je gaat toch je eigen vader niet bestelen?"

„Je mag niemand bestelen," zei meneer Flinner, „maar er gebeuren nu eenmaal rare dingen in de wereld, mijn jongen, dat zul je nog wel merken. Let op, dan zal ik je vertellen hoe de zaak in elkaar zit.

Er werken vier mensen bij meneer Harlow. Ten eerste zijn zoon Walter. En verder meneer Priggles, meneer Stoke en meneer Garbin.

Meneer Priggles is al bijna dertig jaar bij de firma en meneer Harlow zegt dat hij nog eerder zichzelf zou verdenken dan die brave Priggles. Meneer Stoke is er een jaar of vier en meneer Garbin bijna een jaar. Die doet de boekhouding.

De enigen die een sleutel hebben, zijn meneer Harlow zelf en zijn zoon.

Nu is bovendien gebleken dat Walter nogal wat schulden heeft en je begrijpt dus, dat meneer Harlow lang niet gerust is. Het zou natuurlijk verschrikkelijk voor hem zijn als inderdaad bleek dat Walter het gedaan heeft.

Enfin, je weet nu hoe de vork in de steel zit en vanmiddag ga je mee naar Cornwall Road."

„Jawel, meneer Flinner," zei Twick en hij ging terug naar zijn kantoortje.

Het tikken lukte niet erg meer en toen hij voor de derde maal een verkeerde letter had aangeslagen en met vlakken een groot gat in het papier maakte, verscheurde hij het vel waaraan hij bezig was en ging iets anders doen.

Die middag reden ze met de auto van meneer Flinner naar Cornwall Road.

Meneer Harlow zelf kwam hen tegemoet toen ze de zaak binnengingen. „Dag, meneer Markham!" zei hij tegen de detective, „prettig dat u weer eens komt kijken."

Meneer Flinner knikte. „Mag ik u mijn zoon voorstellen? Twick is zijn naam."

Twick kreeg een hand en terwijl de beide heren, pratend over allerlei kunstvoorwerpen, door de ruime vertrekken liepen, slenterde hij achter hen aan en nam alles wat hij zag goed in zich op.

Bij een vitrine met ivoren snijwerk stond een magere heer met een bril.

„Is mevrouw Waley nog geweest voor die Mingvaas, meneer Priggles?" vroeg meneer Harlow onder het voorbijgaan.

„Die komt vanmiddag, meneer," antwoordde Priggles en hij ging verder met zijn werk.

Meneer Harlow richtte het zo in, dat zijn bezoekers alle personeelsleden te zien kregen, ook zijn zoon, die in een met zwart fluweel bekleed zaaltje bezig was een paar schilderijen op te hangen.

Walter Harlow was een man van voor in de dertig. Hij droeg een korte, donkere baard en had een bril met gekleurde glazen op, omdat zijn ogen slecht tegen het licht konden.

Twick vond hem helemaal geen man om een misdaad te plegen, maar ja, daar kon je weinig van zeggen. Een kat in het nauw doet rare sprongen, beweerde meneer Flinner en daar was een heleboel van waar.

Intussen was het bezoek aan de firma Harlow bijna afgelopen. De kunsthandelaar en zijn gasten gingen terug naar het voorzaaltje, waar zeldzame oosterse voorwerpen waren opgesteld.

Twick kon zijn ogen niet van een bronzen Egyptische kat afhouden, die onbeweeglijk voor zich uit staarde met zijn smalle, groene ogen.

„Vind je hem mooi?" vroeg meneer Harlow, die hem zag kijken.

„Prachtig, meneer," zei Twick.

De kunsthandelaar nam het beeldje op. „Bijna vijfentwintig eeuwen oud," zei hij. „Die Egyptenaren konden er iets van."

Hij zette de kat weer neer en keek om zich heen.

„Dat is dus afgesproken, niet waar?" zei hij fluisterend tegen de detective. „Vanavond komt hij hier en dan elke avond tot de veiling. Of tot. . ."

„Er iets gebeurt," vulde meneer Flinner aan. „Begrepen, meneer Harlow."

Ze verlieten de kunstzaal en toen ze in de auto zaten, vertelde meneer Flinner zijn assistent wat diens taak was.

Die avond, een half uur na sluitingstijd, moest hij naar de kunsthandel gaan. Meneer Harlow zelf zou hem binnenlaten en daarna vertrekken. Twick zou tot de volgende ochtend moeten blijven en zich zo opstellen dat iemand die binnenkwam, hem niet kon zien. Kwam er iemand, dan moest hij ongemerkt de detective opbellen, die dan direct naar de zaak zou rijden.

„Denk erom," waarschuwde meneer Flinner, „ik stel al mijn vertrouwen in je en ik verwacht dus, dat je geen domme dingen uithaalt. Als de zaak door jouw schuld misloopt, krijgen we geen cent."

„U kunt op me rekenen, meneer Flinner," beloofde Twick. „Mag ik er hier uit? Ik ben vlak bij huis."

„Eet ze," zei de detective.

Maar met dat eten van Twick was het niet veel zaaks die avond. Hij slokte haastig wat naar binnen en ging daarna op weg naar Cornwall Road, waar hij precies om half zeven voor de deur van de kunsthandel stond.

Zoals afgesproken liet meneer Harlow hem binnen.

„Zo, mijn jongen, je kent je taak, niet waar?" zei hij. „Nergens aankomen, goed opletten en direct meneer Flinner waarschuwen als er iets aan de hand is."

„Jawel, meneer Harlow," antwoordde Twick. De kunsthandelaar vertrok en de detective in spe installeerde zich achter een zwaar gordijn, dat een voor het kantoortje gelegen bergruimte afsloot.

Door een kier in het midden kon hij precies de deur in de gaten houden en, wanneer hij de andere kant opkeek, ook de ingang van de beide zijvertrekken.

Het eerste uur zat Twick vol spanning te wachten, maar toen er om negen uur nog niets gebeurd was, begon hij te begrijpen dat het weleens een taai karweitje

„Maar die moet dan toch maar zo echt zijn dat zelfs de ouwe heer het verschil niet ziet."

kon worden en hij was blij dat hij een boek had meegenomen.

Langzamerhand werd het stiller op straat. Twick keek eens op zijn horloge: half twaalf. Anders lag hij al een uur in bed en nu had hij er nog negen voor de boeg. Drommels, het viel niet mee om al die tijd op een stoel te zitten.

Hij begon weer te lezen, maar langzamerhand werden de letters vaag en eindelijk viel het boek op de vloer.

Toen Twick weer wakker werd, was het kwart over zes. Hij schold zichzelf uit voor een lummel en nam zich voor de volgende avond een flinke thermosfles met sterke koffie mee te nemen.

Hij was dolblij toen meneer Harlow hem om half negen kwam verlossen en nadat hij meneer Flinner had opgebeld om hem te vertellen dat er niets bijzonders was gebeurd, ging hij haastig naar huis.

Dank zij de koffie slaagde Twick er de volgende nacht in om wakker te blijven. Veertien lange uren zat hij daar te wachten op iets dat niet kwam en hij begon er hoe langer hoe meer van overtuigd te raken dat hij toch eigenlijk maar een suf baantje had uitgezocht.

Zo brak de vierde avond aan. Omdat Twick het jammer vond om al die tijd ongebruikt te laten, had hij maar weer een boek meegenomen, maar hij zorgde er wel voor dat de slaap hem niet opnieuw kon overvallen. Hij begon al een beetje te wennen aan dat lange posten en toen het buiten begon te regenen en hij de druppels tegen het raam hoorde striemen, voelde hij zich zelfs heel behaaglijk in zijn hoekje.

Met zijn voeten op de sporten en zijn stoel schuin achterover tegen de muur, zat Twick te lezen en hij was zo in zijn boek verdiept, dat hij niet merkte hoe in het slot van de voordeur een sleutel werd gestoken. Pas toen iemand de deur dichtdeed en door het voorvertrek liep, kwam de jeugdige verspieder met een schok tot de werkelijkheid terug. Alle mensen, daar zou je het hebben!

Hij legde het boek neer, liet de stoel voorzichtig naar voren komen en sloop naar het gordijn.

Op het moment dat hij keek, ging een man rakelings langs hem heen. Hij droeg een korte, donkere baard en zijn ogen gingen schuil achter een bril met gekleurde glazen. Zonder een ogenblik te aarzelen ging hij op een van de schilderijtjes af, die in het zijvertrek hingen, nam het van de wand en stopte het in zijn tas.

Twick beet op zijn lip. Arme meneer Harlow. Het moest verschrikkelijk voor hem zijn om dit te horen. Hij sloop naar het kantoortje en belde de detective.

In gesprek! Twick wachtte een ogenblik, draaide toen opnieuw; toet. . . toet. . . toet. . . Weer dat irriterende signaal. Aan de andere kant van het gordijn hoorde hij de man lopen. Snel pro-

beerde hij het nog een keer, legde toen de hoorn op de haak en ging naar het gordijn.

De man met het baardje verliet juist de zaak en ging rechtsaf Cornwall Road op.

Twick rende terug naar het kantoortje en belde het nummer van Flinner. Eindelijk! De hoorn werd opgenomen. „Met Flinner. . ."

„Meneer Flinner," zei Twick gejaagd, „wilt u direct naar de zaak komen? Direct alstublieft!" Hij verbrak de verbinding en ging haastig naar buiten. Tot zijn opluchting zag hij de dief in de verte nog lopen.

Twick aarzelde. Flinner woonde vrij dicht bij Cornwall Road. Hij kon elk ogenblik komen. Maar intussen. . .

Op dat moment zag hij de man van de nachtveiligheidsdienst, die met zijn rustige, sloffende stap de ronde deed, hier en daar aan een deur morrelend.

Twick ging naar hem toe. „Och, meneer, misschien wilt u een ogenblik opletten. Ik moet weg en mijn plaatsvervanger kan elk ogenblik hier zijn. Flinner is zijn naam. Meneer Allan Flinner."

„Ja. . . maar. . ." protesteerde de nachtwaker. Twick grabbelde in zijn broekzak en duwde de man een paar geldstukken in de hand.

„Hier, dat is voor uw moeite."

De waker haalde zijn schouders op. „Als het maar niet te lang duurt!" riep hij Twick na, maar die was al weg.

Op een veilige afstand achtervolgde hij de man met het schilderijtje, die blijkbaar geen notie had van deze belangstelling.

Bij een bushalte bleef de man staan. Hij stak een sigaret op en keek voor zich uit alsof hij het rustigste geweten van de wereld had.

Ook Twick ging bij de halte staan en toen de bus stopte, stapte hij vlak achter de ander in.

In Chelsea, de Londense artiestenwijk, verlieten achtervolgde en achtervolger het voertuig. Om zich niet verdacht te maken, zorgde Twick dat hij een eindje voorkwam. Toen bleef hij staan, trok een schoen uit en begon naar een denkbeeldige spijker te zoeken.

De man met het baardje was intussen overgestoken. Hij ging een zijstraat in en toen Twick naar de hoek rende, zag hij hem in een portiek een trap opgaan.

Hij wachtte tot de deur weer dichtviel en ging toen ook naar boven. Met zijn oor tegen het hout gedrukt, luisterde hij naar de voetstappen op de trap. Plotseling hielden die op. Twick hoorde kloppen en even later het geluid van twee stemmen. Het moest zowat op driehoog zijn. Hij wachtte tot het weer stil was, toen haalde hij een bos sleutels uit zijn zak en begon ze een voor een te proberen.

Spoedig had Twick de deur open. Hij sloop naar boven en toen hij op driehoog was, bleef hij staan. Er waren twee deuren op de gang; voor en achter.

Twick dacht na. Als het was zoals hij vermoedde, zou de man, bij wie het schilderijtje werd gebracht, aan de noordkant wonen. Hij ging naar de deur aan de straatkant en gluurde door het sleutelgat. Hij zag een grote kamer, die als schildersatelier was ingericht. Bij het raam stond een ezel en op een kruk daarnaast zat een man in een manchesterpak, die het schilderijtje bekeek, dat de bezoeker hem zo juist had gegeven.

„Da's wel een beetje erg kort, hè?" hoorde Twick hem zeggen. „Vier dagen om zo'n stuk te maken. . ."

„Nou, wat wil je?" zei de man met het baardje. „Het is maar een kopie en de verf moet ook nog drogen."

„Wel ja," zei de schilder, „máár een kopie. Maar die moet dan toch maar zo echt zijn, dat zelfs de ouwe heer het verschil niet ziet. Misschien dacht je dat dat zo eenvoudig was."

„Dat moet jij maar uitzoeken," zei de ander. „Hoe langer het duurt, hoe meer risico ik loop dat er iets mis gaat. Dacht je soms dat het zo eenvoudig is om elke avond dat schilderijtje weg te halen en elke ochtend te zorgen dat het weer op zijn plaats hangt?"

De schilder haalde zijn schouders op. „Ik doe mijn best," zei hij.

„Afgesproken," antwoordde de man met het baardje. „Ga maar gauw aan de slag. Om half twaalf kom ik het ophalen."

Twick had genoeg gehoord. Hij verliet het huis en haastte zich naar de kunsthandel, waar meneer Flinner hem met een verstoord gezicht opwachtte.

„Zeg, vriend, ben je nou helemáál niet lekker!" begon hij. „Hoe kom je erbij om de boel hier alleen te laten!"

„Alleen te laten?" zei Twick. „En die nachtwaker dan?"

„Hm," zei de detective, „dat is nou per ongeluk goed afgelopen, maar als die man er een agent bij had gehaald, was de hele zaak bedorven."

„Het spijt me wel, meneer," zei Twick, „maar ik kon niet anders."

Hij vertelde wat er gebeurd was en de verbazing van meneer Flinner werd steeds groter. Toen Twick zweeg, sloeg hij hem op de schouder. „Dus hij komt hier naartoe? Je bent een fantastische kerel! Dat heb je hem prachtig gelapt."

Twick knikte zwakjes. „Die arme meneer Harlow zal het wel niet zo plezierig vinden," zei hij.

„Nee," zei meneer Flinner, „daar heb je gelijk in. Ik zal hem meteen maar even opbellen."

Een kwartier later was meneer Harlow in de zaak. Hij zag bleek en nadat hij meneer Flinner en Twick had begroet, zei hij niets meer.

Zwijgend zaten de twee mannen en de jongen achter het gordijn. De tijd leek langzaam te gaan. Tien uur. . . half elf. . . elf uur. . . steeds groter werd de spanning.

Eindelijk, om bij twaalven, klonk er gerucht bij de deur. Flinner legde een vinger op de lippen en keek door de kier van het gordijn naar de nachtelijke bezoeker, die met zijn tas onder de arm naar de plaats ging waar hij enkele uren tevoren het schilderij had weggehaald.

Terwijl hij bezig was het weer op te hangen, kwamen de detective en de beide anderen onhoorbaar uit hun schuilplaats.

Meneer Harlow beefde. „Walter. . ." zei hij zacht, „hoe kun je dat doen?"

Met een ruk draaide de bedrieger zich om. Een seconde leek het of hij verlamd was van schrik, maar direct herstelde hij zich en met een sprong probeerde hij tussen de drie mannen door te komen.

Maar Flinner was niet minder vlug. Terwijl hij de man over een snel uitgestoken been liet struikelen, greep hij hem stevig in de kraag en wrong hem met de andere hand zijn armen op de rug.

„Nee, vriend," zei hij, „dat gaat niet."

Een kreet van meneer Harlow volgde op die woorden.

„Het is hem niet!" riep hij. „Het is mijn zoon niet!"

Hij rukte aan de baard van de gevangene, die zonder moeite losliet, en toen hij hem ook de donkere bril had afgenomen, staarde de verblufte detective in het bleke gelaat van meneer Stoke.

„Alle mensen!" zei hij, „heeft die ons even te pakken gehad! Wat een doortrapte zwendelaar!"

„Ja," zei meneer Harlow, die ineens heel wat vrolijker keek, „hij heeft hetzelfde postuur als Walter en dezelfde kleur haar en met dat baardje en die bril leek hij nog veel meer op hem. En ik vond die Stoke nog wel zo'n nette kerel."

Meneer Flinner stak een sigaret op. „Wat doen we met hem, meneer Harlow? Zal ik de politie maar even bellen?"

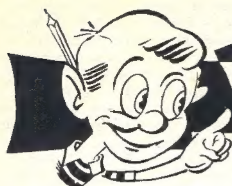
„Nee, nee, geen politie!" zei de kunsthandelaar haastig. „Ik moet om de zaak denken, meneer Flinner."

„Mm. . ." zei de detective. „Enfin, dat moet u tenslotte zelf maar uitzoeken. Hebt u mij nog nodig, meneer Harlow?"

De kunsthandelaar knikte. „Ik wou straks nog even met u naar Chelsea, meneer Flinner; we moeten daar nog een paar schilderijtjes ophalen." Hij klopte Twick op zijn schouder en lachte vriendelijk tegen hem. „Ik zal op jou maar niet langer beslag leggen, mijn jongen," zei hij. „Je hebt prachtig werk gedaan en het wordt tijd dat je je bed eens opzoekt."

Onder het praten had hij Twick mee naar voren genomen en toen hij bij de vitrine kwam, waarin de Egyptische kunstvoorwerpen waren opgesteld, bleef hij staan. „Je hebt je uitstekend gehouden, Twick," zei hij, „en daarom zal ik je iets geven, dat goed aan je besteed is."

Hij nam de bronzen kat uit de vitrine en duwde hem in Twicks handen. „Die is voor jou," zei hij, „als aandenken aan de eerste zaak, die je hebt opgelost: het raadsel van de valse meesters."

WIE PUZZELT ER MEE?

Kruis-woord-puzzel

Horizontaal:

1 Lang niet sterk
4 Traag; lauw
7 Afkorting van Leonard
9 Stopplaats
10 Vloerkleed
11 Afkorting van Frederik
13 Voornamelijk in water levend marterachtig roofdier
15 Zeevisje, dat, gerookt, meestal in bosjes verhandeld wordt
18 Lichte haarkleur
21 Edelmoedig
22 Timmermanswerk
23 Andere vorm van: eer
24 Voedsel tot zich nemen
25 Het eerste voedsel voor mens en zoogdier

Verticaal:

2 Onbeschaafde in de natuurstaat levende mens
3 Met schrijfwerk belaste lagere ambtenaar
4 Kienspel
5 Stuk, gebroken
6 Hoofd van een afdeling of winkel
8 Hemellichaam
12 Vlug, snel
14 Lid- en telwoord
15 Sinterklaas (afkorting)
16 Mechanische mens
17 Kweken
18 Veger van samengebonden twijgen
19 Muziekinstrument met pijpen
20 Erkentelijkheid

OPLOSSINGEN PUZZELS UIT ONS VORIG NUMMER

Tovervlechtmatje

K	A	T	E	R
A		A		E
T	A	B	A	K
E		A		E
R	E	K	E	L

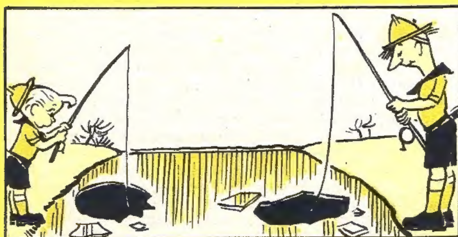
Visitekaartje

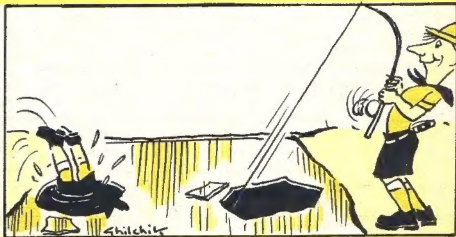
OPERAZANGER

Toen de tekenaar dit plaatje maakte, was hij nog niet goed wakker. Hij gooide de staarten van de dieren door elkaar. Zoeken jullie nu eens uit hoe het wél moet zijn.

DICKIE DAPPER

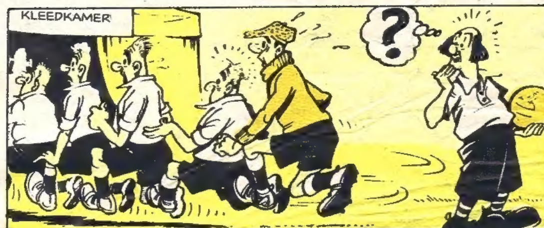

COCO de CLOWN

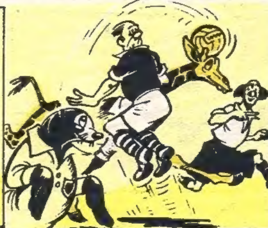

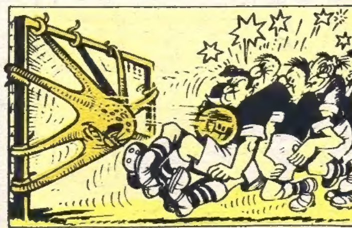

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.